

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Krzymkowska

Protokolant: sekr. sąd. Ewelina Kołodziejczak-Marczak

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2016 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w J.

o zapłatę

I. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w dniu 10 września 2015 roku w sprawie IX GNc 903/15 w części, tj. w zakresie zasądzonej kwoty należności głównej 63.363,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 7 lipca 2015 roku do dnia zapłaty oraz w zakresie kosztów postępowania w kwocie 5.111 zł, a w pozostałej części uchyla powyższy nakaz zapłaty i :

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda odsetki :

a) od kwoty 1.082 zł ustawowe od dnia 7 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 24 marca 2016 roku,

b) od kwoty 20.000 zł ustawowe od dnia 7 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 14 kwietnia 2016 roku,

c) od kwoty 20.000 zł ustawowe od dnia 7 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 8 kwietnia 2016 roku,

d) od kwoty 15.000 zł ustawowe od dnia 7 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 22 kwietnia 2016 roku,

2. umarza postępowanie w pozostałej części.

SSO Katarzyna Krzymkowska

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 27 sierpnia 2015 r. powód – **K. K.** wniósł o zasądzenie od pozwanego – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością **w J.** kwoty 119.445,90 zł z ustawowymi odsetkami od 7 lipca 2015 do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zgodnie z umową z 24 czerwca 2015 r., zobowiązał się zrealizować na rzecz pozwanego sprzedaż wiśni. Towar miał zostać odebrany przez pozwaną, która nie składała żadnych zastrzeżeń co do jakości towaru. Pozwana potwierdzić miała przyjęcie towaru bez zastrzeżeń.

W związku z wykonaniem ww. umowy, powód wystawił fakturę nr (...) obejmującą jej wynagrodzenie ustalone w umowie na kwotę 119.445,90 zł.

Pozwany miał 7 lipca 2015 r. uznać swój dług i zobowiązać się do spłaty zaległych należności. Pomimo upływu terminów zapłaty, pozwana nie dokonała żadnej zapłaty na poczet dochodzonych pozwem należności.

10 września 2015 r. tut. Sąd wydał w sprawie o sygn. IX GNc 903/15 nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym w całości zgodny z żądaniem pozwu.

W swoich zarzutach pozwany zaskarżył ww. nakaz w całości i wniósł o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości. Przyznał jednakże, że nawiązał współpracę z powodem polegającą na cyklicznych dostawach owoców. Dalej wskazał, że na dzień składania pozwu wierzytelność dochodzona przez powoda, wobec poczynionych z nim uzgodnień, nie była wierzytelnością wymagalną. Pozwana miała negocjować z powodem spłatę zadłużenia w ratach, na co powód przystał. Pozwana przyznała, że 7 lipca 2015 r. potwierdziła z własnej inicjatywy okoliczności posiadania wobec powoda zadłużenia. Pozwana nie popadła w zadłużenie związane z uregulowaniem dochodzonej pozwem zapłaty, albowiem powód odroczył termin zapłaty do końca października.

Strony do końca procesu podtrzymywały swoje dotychczasowe stanowiska; powód w piśmie procesowym z 26 stycznia 2016 zaprzeczył, aby doszło do zawarcia jakiegokolwiek ugody między stronami prolongującej spłatę dochodzonej pozwem kwoty.

Na rozprawie 27 kwietnia 2016 r. strona powodowa cofnęła powództwo w zakresie żądania zapłaty kwoty 56.082 zł i zrzekła się roszczenia. W związku z tym wniosła o zasądzenie kwoty 63.363,90 zł oraz w zakresie odsetek od kwoty 1.082 zł od dnia 7 lipca 2015 roku do dnia 24 marca 2016 roku, od kwoty 20.000 zł od dnia 7 lipca 2015 roku do dnia 14 kwietnia 2016 roku, od kwoty 20.000 zł od dnia 7 lipca 2015 roku do dnia 8 kwietnia 2016 roku, od kwoty 15.000 zł od dnia 7 lipca 2015 roku do dnia 22 kwietnia 2016 roku, od kwoty 63.363,90 zł od dnia 7 lipca 2015 roku do dnia zapłaty. Co do kwoty cofniętego roszczenia powód zrzeka się roszczenia oraz w zakresie kosztów wnosi o zasądzenie od strony pozwanej kosztów według pierwotnego żądania pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony prowadzą działalność gospodarczą, w ramach której nawiązały w 2015 r. współpracę handlową. Powód prowadzi działalność pod firmą Skup (...) w zakresie m. in. sprzedaży hurtowej owoców i warzyw.

Pozwany prowadzi działalność w zakresie m. in. przetwórstwa owoców. Prokurentem pozwanego jest I. S..

Dowód – kserokopia informacji odpowiadającej odpisowi aktualnemu z KRS pozwanego (k. 11 i n.), wydruk z (...) powoda (k. 10)

Zgodnie z umową zawartą w dniu 24 czerwca 2015 powód zobowiązał się sprzedać a pozwany zobowiązał się kupić owoce wiśni, świeży zbiór sezon 2015 z W. w ilości 1000 ton. Dostawa miała mieć miejsce w J.. Cena ustalona przez strony to 2 zł netto za 1 kilogram. Termin odbioru strony ustaliły w ciągu 10-12 dni, dostawy sukcesywnie realizowane począwszy od 26/27.06.2014, ilość dobową 3 do 5 samochodów. Termin i sposób płatności strony ustaliły na: **przelew (...) dni.**

Bezsporne, a nadto dowód – poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r. pr. kserokopia umowy zakupu nr PL(...) z 24.06.2015 (k. 9), zeznania powoda i prezesa zarządu pozwanego (k. 81-82).

Powód dostarczył pozwanej kupiony przez nią u powoda towar – wiśnie w ilości 56879 kg, który to towar został odebrany przez przedstawicieli pozwanego. Pozwany potwierdził przyjęcie towaru dowodami PZ nr 120/15, 121/15 i 122/15. Z tego tytułu powód wystawił pozwanemu fakturę nr (...) z dnia 3.07.2015 roku obejmującą wynagrodzenie ustalone w umowie (2 zł netto za 1 kg) na kwotę 119.445,90 zł płatną do 6 lipca 2015 r.

Bezsporne, a nadto dowód - poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r. pr. kserokopia FV nr (...) (k. 8), PZ nr 120/15, 121/15 i 122/15 (k. 15).

Pozwany nigdy nie kwestionował ilości i jakości dostarczonego mu towaru przez powoda. Nie podnosił też, że jest on niezgodny z zamówieniem. Pozwany nie zwrócił również doręczonych przez powoda faktur VAT. Nie domagał się ich skorygowania.

Bezsporne.

Pismem z 7 lipca 2015 r. pozwany oświadczył, że nie uregulował dotąd wobec powoda wierzytelności wynikającej w szczególności z faktury VAT nr (...) na kwotę brutto 119.445,90 zł. Pismo to w imieniu pozwanego podpisała jego prokurent - I. S.. Wystawienie tego oświadczenia nie było uzależnione przez pozwanego od zgody powoda na prolongatę spłaty zadłużenia.

Bezsporne, a nadto dowód - poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda będącego r. pr. kserokopia pisma pozwanego z 7.07.2015 (k. 16), zeznania powoda (k. 81v).

Pomimo upływu terminów zapłaty pozwana spłaca zobowiązanie wobec powoda w ratach. Powód nie ma wpływu na terminy realizacji wpłat oraz ich wysokość. Strona pozwana nie kwestionuje wysokości długu. Strony nigdy nie podpisywały dokumentów dotyczących rozłożenia na raty lub prolongaty. Pozwany nie prolongował nigdy spłaty zadłużenia z faktury nr (...) – nie zgodził się na żadne ustępstwa, odroczenia i nie zrzekł się odsetek.

Dowód - zeznania powoda (k. 81v), zeznania prezesa zarządu pozwanego (k. 82).

Do dnia zamknięcia rozprawy pozwany zapłacił powodowi na poczet dochodzonego roszczenia kwotę 56082 zł w marcu i kwietniu 2016 roku.

bezsporne

Oceniając materiał dowodowy, Sąd nie miał żadnych zastrzeżeń do wiarygodności zgromadzonych w sprawie dokumentów. Nie noszą one śladów podrobienia, czy przerobienia, a ich treść i autentyczność nie były kwestionowane przez strony w trakcie procesu.

Natomiast moc dowodowa i wiarygodność wszystkich wymienionych wyżej dokumentów prywatnych, w rozumieniu art. 245 k.p.c., nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron, w szczególności przez pozwanego, a Sąd mając także na względzie stanowisko strony pozwanej przedstawione w odpowiedzi na pozew, nie znalazł podstaw do odmowy im tak wartości dowodowej jak i wiarygodności.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd miał na uwadze, że każda ze stron obowiązana jest do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych (art. 3 k.p.c. i 210 § 2 k.p.c.), przy czym ogólnikowe zaprzeczenie wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej – czego dokonała strona pozwana w zarzutach - nie czyni zadość temu obowiązkowi (por. uchwała pełnego składu SN z 15.07.1974 r., sygn. akt KW Pr. 2/74, publ. w OSNC 1974/12/203).

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy należało mieć na względzie przede wszystkim to, że przy przyjętej przez stronę pozwaną linii obrony, istotnym w sprawie było jedynie poczynienie ustaleń w przedmiocie okoliczności przedstawionych wyżej i ustalenie, że w tym zakresie pozwany nie zaprzeczył ich zaistnieniu, a wręcz potwierdził fakt współpracy stron.

Fakt ten potwierdził również przesłuchany w toku sprawy – w trybie przepisu art. 300 § 1 k.p.c. – prezes zarządu strony pozwanej. Przede wszystkim potwierdził on spójnie z powodem oraz logicznie i stanowczo, że strona pozwana nie kwestionuje wysokości długu. Z uwagi na to, że K. W. podał, że strony nigdy nie podpisywały dokumentów dotyczących rozłożenia na raty lub prolongaty, przeto nie zachodziła potrzeba przesłuchania świadka I. S. na tę okoliczność. Wszak w zarzutach pozwany powołał dowód z przesłuchania tego świadka na okoliczność rozmów dotyczących odroczenia terminu zapłaty ceny oraz wywiązania się przez pozwaną z ustaleń poczynionych z powodem w dniu 7.07.2015 r. Natomiast przesłuchany w charakterze strony jej prezes zarządu potwierdził, że brak było tego typu ustaleń. Poza tym

z faktu prowadzenia rozmów na temat odroczenia terminu płatności nie wynika nawet, że do takiego odroczenia w istocie doszło. Pozwany – poprzez swojego wysłuchanego na rozprawie przedstawiciela - ostatecznie zaprzeczył, aby powód odraczał pozwanemu termin płatności spornej faktury. Skoro pozwana s płaca w jego twierdzeniu należności w ratach w ramach swoich możliwości oraz samodzielnie decydując o terminach i wysokości wpłat, to nie wywiązała się z ustaleń poczynionych z powodem (co do spłaty zadłużenia objętych oświadczeniem znajdującym się w aktach sprawy). Wobec tego również dowód z przesłuchania świadka był w sprawie zbędny, albowiem wszystkie okoliczności początkowo sporne, zostały w przesłuchaniu stron dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 3 k.p.c.).

W świetle powyższych zeznań, Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do wiarygodności zeznającej strony powodowej. Zeznania powoda sąd ocenił jako logiczne, rzeczowe i koherentne w swoich twierdzeniach z pozostałym materiałem dowodowym sprawy - przedstawionymi przez siebie dowodami z dokumentów i stroną pozwaną. Przy czym strona pozwana nie przedstawiła jakiegokolwiek dowodu, który pozwoliłby na kwestionowanie stanowiska powoda. W szczególności nie przedstawiła żadnego dowodu świadczącego o innym terminie wymagalności roszczenia powoda niż wynikający z treści umowy stron oraz z wystawionej faktury Vat. Należy zaznaczyć również, że w tej sprawie strony wystawiały pisemne oświadczenia (umowa, faktura, oświadczenie pozwanej o uznaniu długu) zawierające istotne ustalenia między nimi. Logicznym jest, że gdyby rzeczywiście doszło między nimi do zmiany umowy w zakresie terminu płatności zobowiązania, to potwierdzone by to zostało w dokumencie pisemnym. Wobec jednoznacznego zaprzeczenia powoda, aby doszło do wiążących ustaleń w tym zakresie, dowód z przesłuchania świadka będącego faktycznie przedstawicielem pozwanego (prokurentem) , tym bardziej wobec zeznań zarządu pozwanego, byłby zbędnym środkiem dowodowym zmierzającym jedynie do przedłużenia postępowania.

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt, że strony łączył stosunek zobowiązaniowy –umowa sprzedaży na podstawie której powód zobowiązał się do przeniesienia na własność i wydania pozwanemu owoców wiśni, świeży zbiór sezon 2015 z W. w ilości 1000 ton, a pozwany miał te owoce odebrać i zapłacić ustaloną w umowie cenę.

Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Umowę sprzedaży należy zaliczyć do umów wzajemnych, gdyż świadczenie sprzedawcy (przeniesienie na kupującego własności rzeczy i wydanie mu jej) jest odpowiednikiem świadczenia kupującego (zapłaty sprzedawcy umówionej ceny sprzedaży). Zgodnie z art. 488 § 1 k.c. świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych winny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia Sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron jest zobowiązana do wcześniejszego świadczenia.

Jeżeli świadczenia wzajemne powinny być spełnione jednocześnie, każda ze stron może powstrzymać się ze spełnieniem świadczenia, dopóki druga strona nie zaoferuje świadczenia wzajemnego (art. 488 § 2 k.c.).

W rozpoznawanej sprawie pozwany podnosił, że zaprzecza wszystkim twierdzeniom powoda zawartym w pozwie, nie wskazując konkretnie jakie okoliczności i z jakiej przyczyny kwestionuje.

Zgodnie z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 210 §2 k.p.c., każda ze stron jest zobowiązana do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych, przy czym ogólnikowe zaprzeczenie wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej w zasadzie nie czyni zadość temu obowiązkowi.

Stanowisko takie podzielił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 22/2007, stwierdzając w jego uzasadnieniu, że: „strona powinna wypowiedzieć się szczegółowo co do konkretnych twierdzeń strony przeciwnej, zaś często stosowane w praktyce zaprzeczenie ogólne wszystkim twierdzeniom wyraźnie nie przyznanym jest obejściem powyższego obowiązku, a co za tym idzie jest pozbawione skutków wypowiedzenia się co do twierdzeń drugiej strony i nie pozbawia Sądu możliwości skorzystania z uprawnienia przewidzianego w art. 230 k.p.c. Obowiązek wypowiedzenia

się co do twierdzeń strony przeciwnej i przytoczenia własnych twierdzeń co do okoliczności faktycznych na poparcie swojego stanowiska, ma na celu określenie okoliczności spornych i bezspornych między stronami, co z kolei decydująco wpływa na kierunek prowadzenia ewentualnego postępowania dowodowego. Należy więc przyjąć, że jeżeli jedna ze stron zaprzecza określonym twierdzeniom strony przeciwnej, powinna to uczynić w sposób wyraźny, a w przypadku gdy twierdzenie strony przeciwnej poparte jest określonymi dowodami, zaprzeczenie powinno być uzupełnione ustosunkowaniem się do tych dowodów. Tylko takie zaprzeczenie twierdzeniom strony przeciwnej czyni zadość obowiązkowi wynikającemu z art. 210 §2 k.p.c.”.

Przenosząc powyższe rozważania, w pełni podzielane przez Sąd Okręgowy, na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że ogólne zaprzeczenie przez pozwaną wszystkim nie przyznanym twierdzeniom powoda nie mogło wywołać żadnych skutków procesowych.

Z uwagi na powyższe Sąd zobowiązany był szczegółowo odnieść się jedynie do tych zarzutów strony pozwanej, które zostały wyraźnie sformułowane w zarzutach od nakazu zapłaty. Zasadniczo pozwany wskazywał jedynie na fakt prolongaty spłaty zadłużenia wobec powoda należności wynikającej ze spornej faktury. Niemniej, w toku postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd nie dość, że kwestia ta nie została przez pozwanego wykazana, to jego reprezentant zaprzeczył stanowczo tym twierdzeniom. Zarówno z zeznań powoda jak i K. W. wynika, że strony co prawda prowadziły rozmowy w sprawie przedłużenia możliwości zapłaty za sprzedany towar, jednak ostatecznie do żadnego porozumienia nie doszły – nie zawarły w tym kierunku żadnej umowy regulującej wysokość rat oraz terminy płatności. W związku z tym aktualne w dalszym ciągu pozostało zobowiązanie do zapłaty ceny sprzedaży w wysokości dochodzonej pozwem i w terminach wynikających z zawarte umowy pisemnej oraz z faktur Vat. Cena ta stanowi część kwoty wynikającej z pisemnej umowy stron. Strona powodowa wykazała przedstawionymi przez siebie wiarygodnymi dokumentami prywatnymi oraz dowodem ze swoich zeznań, że w trakcie 3 dostaw dostarczyła wiśnie w ilości objętej fakturą nr (...). Strona pozwana skutecznie zaś tego nie zakwestionowała, a prezes zarządu tym okolicznościom nie zaprzeczył na rozprawie.

Wykonanie świadczenia przez powoda potwierdza przedłożone - w poświadczonej kopii w myśl przepisu art. 6 ust. 3 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych – oświadczenie pozwanego z 7 lipca 2015 r. podpisane przez jego prokurenta. Oświadczenie to, będące podstawą wydania nakazu zapłaty w niniejszej sprawie, stanowiło właściwe uznanie długu, o którym mowa w art. 485 § 1 pkt 3 k.p.c.

Z uwagi na powyższe należało stwierdzić, że skoro powód wykonał ciężące na nim obowiązki umowne, pozwany zobowiązany jest do zapłaty powodowi całości uzgodnionego wynagrodzenia. Część tego wynagrodzenia pozwany uiścił przed zamknięciem rozprawy (art. 535 k.c. w zw. z art. 488 §1 k.c.) i wobec czego w zakresie kwoty 56.082,00 zł powód cofnął powództwo i podtrzymał w pozostałym zakresie. Z tej przyczyny Sąd, na podstawie art. 496 k.p.c., utrzymał nakaz zapłaty w mocy w podtrzymywanej części żądania jako w pełni zasadnego.

Bezspornym w sprawie było, że pozwany uiścił w następujących terminach następujące kwoty, które powód zasadnie zaliczył na poczet faktury dochodzonej pozwem:

- 1.082 zł w dniu 24 marca 2016 roku,
- 20.000 zł w dniu 14 kwietnia 2016 roku,
- 20.000 zł w dniu 8 kwietnia 2016 roku,
- 15.000 zł w dniu 22 kwietnia 2016 roku.

Ze względu na to, Sąd uchylił nakaz zapłaty i orzekł – na podstawie art. 481 § 1 k.c. - o obowiązku zapłaty odsetek zasądzając je od dnia następnego po dniu wynikającym z faktury do terminów rzeczywistych płatności; data wymagalności roszczenia nie była kwestionowana przez pozwanego w trakcie procesu.

Rozgraniczenie odsetek należnych powodowi do 31 grudnia 2015 oraz od 1 stycznia 2016 wynika z wejścia w życie w toku procesu przepisów Ustawy z 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.). Zgodnie z przepisem przejściowym tej ustawy (art. 56) do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Okres za który powód domagał się odsetek nie skończył się zaś przed 1 stycznia 2016 r., a trwa do dnia zapłaty. Z uwagi na fakt, że ustawa ta zmodyfikowała m.in. przepis art. 481 § 2 k.c., zgodnie z którym obecnie jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych, konieczne było wskazanie jakie dokładnie odsetki są jej należne od 1 stycznia 2016.

Zgodnie z treścią art. 355 § 1 i § 2 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Przepis art. 203 § 1 k.p.c. wskazuje, iż pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli cofnięcie jest połączone ze zrzeczeniem się roszczenia, aż do wydania wyroku. W niniejszej sprawie powódka częściowo cofnęła pozew pismem z 29 grudnia 2015 r. – tj. już po doręczeniu odpisu pozwu stronie pozwanej, ale jeszcze przed rozpoczęciem rozprawy zaplanowanej na 15 lutego 2016r. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.). W niniejszej sprawie brak jest podstaw do takiego twierdzenia. Uznając zatem, że cofnięcie pozwu w zakresie żądania zapłaty kwoty 56082 zł nastąpiło ze skutkiem prawnym, należało na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 k.p.c. orzec jak w punkcie 2. sentencji wyroku.

Odnośnie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania Sąd uznał, że stroną przegrywającą proces jest pozwany, albowiem powód wykazał, że przyczyną cofnięcia pozwu było dobrowolne uiszczenie przez pozwanego należności głównej (tj. bez odsetek) dochodzonej pozwem, już po wniesieniu pozwu do sądu. W postanowieniu z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie II CZ 208/11 Sąd Najwyższy stwierdził, że zasadą jest (art. 203 § 2 k.p.c.), że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 k.p.c.) pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę. Skoro powód wykazał, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia jej praw (dopiero po jego wytoczeniu pozwany uiszczył część dochodzonych należności), to pozwanego należało uznać za stronę przegrywającą sprawę w całości.

Powód poniósł w procesie następujące koszty: ¼ wpisu w kwocie 1494 zł, opłata od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego strony powodowej w wysokości 3600 złotych, ustalone na podstawie § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, co daje łącznie 5111 zł.

SSO Katarzyna Krzymkowska